

Mai mult decât un izvor: un strop de suflet!

Izvorul Tamăduirii

parohiaizvorultamaduiribotosani@yahoo.com

izvorultamaduiribotosani.iasi.mmb.ro

facebook.com/Biserica Izvorul Tamăduirii

Botoșani, Parcul Tineretului 2A

24 DECEMBRIE 2017

APARE GRATUIT DUMINICA

NR. 52 (724) † ANUL XIV

NAȘTEREA DOMNULUI – Eveniment real și veșnic

În vremurile pe care le trăim astăzi, cu părțile lor bune și rele, drepte și nedrepte, mărturisirea credinței adevărate și lupta pentru viețuirea cea dreaptă sunt la fel de importante ca în toate momentele istoriei Bisericii. Cuvintele Domnului Iisus Hristos legate de necesitatea mărturisirii sunt tot atât de valabile astăzi precum atunci când au fost rostite: „*Oricine va mărturisi pentru Mine înaintea oamenilor, mărturisi-voi și Eu pentru el înaintea Tatălui Meu, Care este în ceruri*”. Raportarea noastră la sărbătoarea Nașterii Domnului nu trebuie să fie o raportare ca la un eveniment petrecut cândva în istorie, fără legătură cu viața noastră de azi. Sărbătoarea Crăciunului nu este doar un prilej de a petrece cât mai plăcut în sânul familiei, de a schimba daruri între noi, de a ne bucura de o masă mai aleasă împreună cu cei dragi. Nașterea Domnului trebuie înțeleasă, trăită și mărturisită ca un eveniment permanent real, viu și cu urmări asupra vieții noastre. „*Fecioara astăzi pe Cel mai presus de ființă naște*”, spune cântarea Bisericii; „*Astăzi S-a născut Hristos*”, glăsuiește colindul. Sărbătoarea Nașterii Domnului are un sens continuu prezent, profund, duhovnicesc, care ne privește direct și pe fiecare în parte. Este o chemare la conștientizarea statutului nostru de creștin, adică de cunoscător, trăitor și mărturisitor al Adevărului, Hristos-Dumnezeu. Ceea ce au împlinit păstorii și magii la Betleem și atitudinea mărturisitoare a creștinilor din vremuri mai vechi și mai noi, constituie datoria, mandatul și lucrarea noastră, a creștinilor de azi. În primul rând, creștinul este chemat să înțeleagă lumea în care trăiește, să vadă direcția în care aceasta se îndreaptă și să acționeze în consecință. O analiză atentă și onestă a ceea ce se petrece înlăuntrul și în afara noastră arată o viață tot mai agitată, o permanentă goană după timp pentru a face cât mai repede tot mai multe lucruri. Este multă agitație, mult zgomot și insuportabilă tensiune. Constatăm, în același timp, diminuarea și chiar pierderea conștiinței a ceea ce este bine sau rău cu adevărat. Cele considerate altădată certitudini și convingeri de nezdruccinat, se clatină rând pe rând, se dizolvă una după alta într-un ritm amețitor. În locul lor apare o stare de îndoială, de nesiguranță, de pierdere a direcției. Normalitatea, așa cum este ea văzută în Sfânta Scriptură și de bunul simț de odinioară, nu mai este privită ca o direcție sănătoasă, demnă de urmat. În această cugetare contrară Evangheliei cad uneori și creștinii ortodocși, și aceasta este cu atât mai dureros. „*Să stăm bine, să stăm cu frică, să luăm aminte!*”, rostește preotul la fiecare Liturghie. Starea de veghe, deosebirea duhurilor și lămurirea lucrurilor, uneori în cuptorul încercărilor, sunt și trebuie să fie pâinea și apa creștinului ortodox adevărat. Atitudinea lui mărturisitoare cuprinde, în principal, trei direcții: *credința cea adevărată, familia și valorile creștine ale neamului*. Mărturisirea → → →

credinței celei drepte și adevărate este datoria de bază a creștinului. Aceasta înseamnă așezarea noastră statornică în Biserică, adică în comuniune și continuitate cu Sfinții Apostoli, Sfinții Părinți și Părinții duhovnicești contemporani. Raportarea noastră în adevăr și dragoste la aceste trei repere ne apără de erezii, rătăcirii și schisme. Familia este supusă astăzi unor mari presiuni. Pe de o parte, grija excesivă pentru carieră și bunăstare materială creează mari probleme familiei, cu consecințe grele asupra relației dintre bărbat și femeie și, în mod special, asupra copiilor lor. Pe de altă parte, asistăm la tendințe tot mai agresive de a impune alte forme de conviețuire, străine familiei tradiționale, adâncind și mai mult confuzia și dezbinarea între oameni. Creștinul este chemat să conștientizeze acest lucru și să se angajeze constant și curajos în apărarea familiei. Apărarea familiei este strâns legată de mărturisirea valorilor creștine ale neamului, căci un popor renaște în mod special prin familii adevărate sau slăbește și dispare prin lipsa acestora. Mai este necesară menținerea legăturii cu șirul de veacuri al înaintașilor și cunoașterea moștenirii primite de la strămoși. În atmosfera sfântă a sărbătorii Nașterii Domnului, avem în fața ochilor minții și a inimii voastre chipul binecuvântat al Preasfintei Fecioare Maria, al bătrânului Iosif, al îngerilor, al magilor și al păstorilor. Suntem chemați să ne regăsim și noi în chipurile lor, să tindem spre viața lor, iar mărturisirea lor să fie puterea mărturisirii noastre. Sfințenia Preasfintei Născătoare de Dumnezeu, modestia bătrânului Iosif, simplitatea păstorilor, înțelepciunea și curajul magilor sunt izvoare de viață care ne pot adăpa credința și ne pot întări în atitudinea noastră mărturisitoare. Să-L rugăm pe Dumnezeu să ne dăruiască harul trăirii credinței noastre ortodoxe în toată profunzimea, cuprinderea și adevărul ei. Să-L rugăm, de asemenea, să ne apere familia și neamul și să ne întărească și pe noi întru mărturisirea acestor fundamentale valori. Bucuria, pacea, liniștea și adevărul care izvorăsc din Peștera Betleemului să ne cuprindă pe noi toți, pe cei dragi ai noștri și pe toată lumea!

PAROHIA

IZVORUL
TAMADURII

Tubiti credincioși,

Bunul Dumnezeu să vă binecuvinteze

zilele Crăciunului

cu sănătate, pace și bunăvoire.

PAROH,

Preot

Ioan Alupoaiiei

CRĂCIUN - numele dat în popor mării sărbători a Nașterii Domnului (25 decembrie), sărbătoare creștină, care, până în secolul IV, era serbată în Răsărit împreună cu Botezul Domnului, la 6 ianuarie. Originea cuvântului Crăciun provine din slavonescul Krăciun (ca și colindă ș.a.). Fiind o sărbătoare creștină, poporul român, care s-a născut creștin, a legat numele sărbătorii, desigur, și de Sfânta Scriptură unde Dumnezeu este numit și „Cel vechi de zile” (Daniel 7, 13), reprezentat în iconografie ca Persoană a Sfintei Treimi, sub chipul unui bătrân cu barbă lungă albă, așa cum este reprezentat și „Moș Crăciun” - „vechi de zile” - locuțiune transferată în adjectivul „bătrân”. Crăciunul este cea dintâi sărbătoare creștină, dintre sărbătorile închinat Mântuitorului. Se serba ca și azi, la 25 decembrie, conform unei vechi tradiții, după care, recensământul lui Cezar August a avut loc la 25 decembrie, anul 754 de la întemeierea Romei, în timpul căruia s-a întâmplat Nașterea Domnului (Luca 2). Era legată de solstițiul de iarnă, când zilele încep să crească și soarele răsare mai devreme. Mântuitorul fusese numit de proroci „Soarele dreptății” (Maleahi 3, 20), „Răsăritul cel de sus”. Iisus S-a numit pe Sine „Lumină a lumii” (Ioan 9, 5). Nașterea Domnului (greacă τα χριστούγεννα - Ta Hristioughenna; latină Nativitas, Natalis Dominus Corporalis - Nașterea cu trup a Domnului; slavonă Rojdestvo Hristova) este cel dintâi praznic împărațesc cu dată fixă, în ordinea firească (cronologică) a vieții Mântuitorului (Luca 2, 1-21) și cea dintâi sărbătoare specific creștină, a cărei prăznuire în ziua de 25 decembrie (dată stabilită în anul 354, ca zi a Crăciunului, de către Sf. Ioan Gură de Aur) s-a generalizat în toată creștinătatea răsăriteană și apuseană (spre sfârșitul secolului IV, poporul român a păstrat de la strămoșii romani, o mulțime de datini și obiceiuri, bazate pe fenomenele naturii, pe care le-a pus în legătură cu Nașterea Domnului, împrumutându-le sens și caracter creștin, de exemplu: colindele, sorcova, plugușorul, la care s-au adăugat și altele de concepție și origine pur creștină, ca: Viteemul, Irozii, Steaua. Aceste datini fac din sărbătoarea Crăciunului una din cele mai mari sărbători creștine, mai scumpe și mai populare ale Ortodoxiei românești. Ea a fost prăznuită întotdeauna cu mare solemnitate. În ajunul acestei zile a fost instituit „post negru” (ajunare, post total), preoții umblau, ca și azi, cu icoana Nașterii pe la casele oamenilor (vestind Nașterea Domnului Hristos). Cu timpul s-a instituit și postul Crăciunului, pentru pregătirea sufletească a credincioșilor. În vechime, în postul Crăciunului erau oprite spectacolele și jocurile din circuri și teatre, chiar prin legi civile; la slujbele Bisericii, din ziua de Crăciun până la Bobotează, era oprită îngenuncherea (regulă pe care o prevăd și azi cărțile de slujbă ale Bisericii).

În sărbători

1. Sărbătoarea unui Sfânt
Se serbează, cum se știe,
La biserică, în cânt
Și cu Sfântă Liturghie.	2. Însă azi puțini cunosc
Viața sfântului serbat,
Care, blând, pentru Hristos,
Sângele și l-a vărsat.
3. Cei mai mulți, însă serbează
În beții, ospăț, omor;	De e post, nici nu contează,
Și zic, chiar, că-i... ziua lor.

ZIUA	ORA	SLUJBE / ACTIVITĂȚI
Luni 25 decembrie	7 ⁰⁰ - 10 ³⁰	Utrenia Sfânta Liturghie
Marti 26 decembrie	7 ⁰⁰ - 10 ³⁰	Utrenia Sfânta Liturghie
Miercuri 27 decembrie	7 ⁰⁰ - 10 ³⁰	Utrenia Sfânta Liturghie
Sâmbătă 30 decembrie	17 ⁰⁰	Vecernie
Duminică 31 decembrie	7 ⁰⁰	Utrenia și Sfânta Liturghie
	22 ⁰⁰ - 24 ⁰⁰	Acatistul Mântuitorului
		Urări de Anul Nou
La mulți ani! 2018		
Luni 1 ianuarie	7 ⁰⁰ - 11 ³⁰	Utrenia și Sfânta Liturghie Aghiazmă, Te Deum

Încredere în Dumnezeu

Era o zi tristă de iarnă. Un biet băiețuș de 7-8 ani, singur și tremurând de frig, stătea pe o bancă, în grădina unui oraș. Îi era tare frig, căci hăinuța de pe el era subțirică, iar pantalonășii aveau două găuri mari la genunchi. Buzișoarele îi erau vinete și fața slabă îi era galbenă ca ceara. Poate o fi avut o supărare mare, căci plângea din când în când și privea spre Cerul acoperit de nori. Pe lângă ei trecuseră mulți oameni, fără să le pese de el. Într-o vreme, un domn bătrân s-a apropiat de el și i-a spus părintește: „Ce faci acolo, micuțule? Aștepti pe cineva?”. „Da, domnule, răspunse copilașul. Aștept pe Dumnezeu, să vină să mă caute”. „Ce vrei să spui, drăguțule? Ești bolnăvior? Crezi că vei muri?”. „Nu, dar anul trecut El a trimis să mă caute pe tatăl meu și pe fratele meu mai mic, ca să-i aibă în casa Lui, în Cer. Iar ieri, la spital, mama mi-a spus așa, că și ea pleacă tot acolo, și că Dumnezeu nu mă va părăsi în nici un fel. Acum, adăugă el în lacrimi, n-am pe nimeni care să mă îmbrățișeze și să-mi dea să mănânc. Și iată, atâta vreme de când mă uit în sus la Cer, să văd dacă vine Dumnezeu, dar nu văd nimic. Totuși, Dumnezeu va veni sigur, dacă-L mai aștept nițel. Nu e așa, domnule?”. „Da, copile dragă, zise domnul, podidindu-l lacrimile. Nimeni nu așteaptă în zadar pe Dumnezeu! El m-a trimis să port grijă de tine. Vino cu mine; nu te voi lăsa să duc lipsă de nimic”. Ochii copilașului străluciră de bucurie și fața lui ca un fulger de biruință. „Știam eu, zise el, că Dumnezeu va veni sau va trimite pe cineva, căci mama niciodată n-a spus minciuni! Dar cât ați întârziat pe drum și cât a trebuit să vă aștept!”.

Nu sunt pierduți

Un copil a văzut un bărbat și o femeie că plângeau și a întrebat-o pe slujnica ce îngrijea de el, de ce sunt atât de mâhniți. Ea îi răspunse că acești oameni pierduseră pe scumpul lor băiețuș. „Pierdut?” se miră copilul. „Vino iute să-l căutăm!”. „La ce bun?” răspunse slujnica. „Nu-l mai găsim în lumea asta. A murit...”. „Și unde e acum?”. „În cer”. „În cerul despre care mi-ai vorbit dumneata atâta? În cer, unde e atât de frumos, unde este Mântuitorul Hristos și unde copiii se joacă cu îngerii?”. „Da, da! Acolo!”. Copilul rămase câteva clipe pe gânduri. Apoi mirat, a întrebat: „Asta numesc oamenii „pierdut?””. Multă înțelepciune!

